

ALBATROS

druhé
čtení

Martina
Drijverová

Zlobilky

ILUSTROVALA
MARKÉTA VYDROVÁ

Zlobilky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Martina Drijverová

Zlobilky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

A L B A T R O S

druhé
čtení

Martina Drijverová
Zlobilky

Martina Drijverová

Zlobilky

ILUSTROVALA

MARKÉTA VYDROVÁ

Albatros

OBSAH

- Holčička** a šála ___ **7**
- Holčička** a pavouk ___ **12**
- Holčička** a vodníci ___ **18**
- Holčička** a kamínek ___ **24**
- Holčička** a mrak ___ **30**
- Holčička** a „jako“ ___ **36**
- Holčička** a cestička ___ **43**
- Holčička** a domeček ___ **48**
- Holčička** a bublina ___ **54**
- Holčička** a strom ___ **59**
- Holčička** a ryba ___ **65**
- Holčičky** den a noc ___ **71**

Holčička a šála

Byla jedna holčička a ta si uměla pěkně vymýšlet, třeba že potkala trpaslíka nebo princeznu a podobně. Uměla si ale vymýšlet i nepěkně – to když se jí nechtělo něco udělat. Rodiče ji požádali, aby došla na zahrádku pro mrkev, a ona řekla: „Nepůjdu tam. Pod stromem stojí veliký pes a mohl by mě kousnout.“

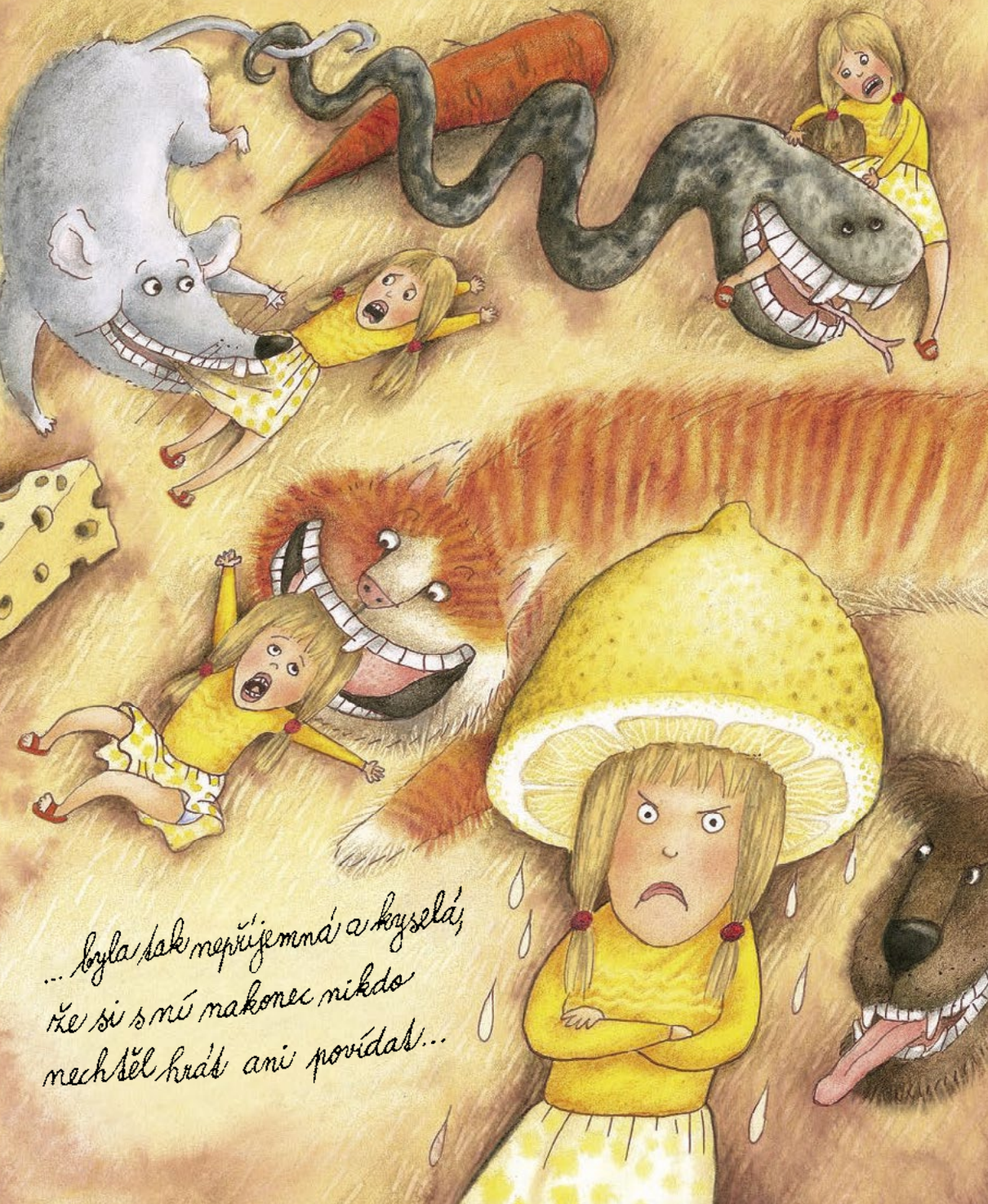
To nebyla pravda, ale rodiče holčičce uvěřili, a pro mrkev šla maminka. Psa neviděla, ale pomyslela si, že nejspíš utekl.

Holčička zjistila, že takové vymýšlení je velmi pohodlné. Když ji poprosili, aby přinesla ze spíže mléko, řekla: „Nepůjdu tam. Ve spíži sedí kočka a mohla by mě kousnout.“

To zase nebyla pravda, ale rodiče holčičce uvěřili, a pro mléko došel tatínek. Kočku neviděl, ale pomyslel si, že nejspíš utekla.

Takhle to budu dělat stále, rozhodla se holčička. Když měla donést sýr, tvrdila, že u něj sedí myš – ta by ji mohla kousnout, při sbírání jahod by ji kousla zmije, při zametání pavouk...

Příbuzným pak maminka vyprávěla: „Je to zvláštní, ta naše malá se pořád bojí, že ji něco kousne. Je tak citlivá!“

... byla tak nepřijemná a kyselá,
že si s nů nakonec nikdo
nechtěl hrát ani povídat...

A holčička nemusela dělat vůbec nic, celé dny jen lenošila. Kdykoli měla něco přinést, odnést nebo zařídit, stačilo říct, že se bojí.

„Určitě by mě něco kouslo!“ říkala.

A rodiče krčili rameny: „Nemůžeme ji nutit, když má takový strach.“

Tak se holčička jen povalovala, a časem se začala nudit. A jak se nudila, začala být protivná. Byla tak nepříjemná a kyselá, že si s ní nakonec nikdo nechtěl hrát ani povídat. Jen rodiče s ní ještě hovořili, ale už je to přestávalo bavit.

Pak přišel den, kdy holčička slavila narozeniny. Tatínek s maminkou jí pro tu chvíli odpustili, a tak dostala dort a mnoho dárků a mezi nimi taky šálu ze silné vlny. Bylo to v zimě, a rodiče počítali s tím, že si holčička hezky omotá krk, když půjde ven, aby nenastydla.

Jenže ona, sotva vzala šálu do ruky, vykřikla: „Ta šála je ale drsná... ta šála kouše!“

A teď už toho měli rodiče právě tak dost. Šálu kupovali s nadšením a doufali, že holčičce udělá radost. A ona zase začíná s tím kousáním!

„Kouše nekouše,“ řekl tatínek přísně, „okamžitě si ji omotáš kolem krku!“

A protože to bylo poprvé, co na holčičku křikl, ta se velmi polekala a poslechla. Uvázala si šálu kolem krku. Jenže tentokrát holčička nelhala, šála byla z drsné vlny a skutečně kousala. A kousala a kousala... a než se rodiče nadáli, šála tu holčičku docela snědla.

Cože – a to je konec?

Ale ne. Ona ta holčička byla tak kyselá, že šála vůbec nechutnala, proto ji šála zase vyplivla. Bylo to ale poučení! Od té doby si holčička vymýšlela už jen pěkně, třeba že potkala velblouda, medvěda a podobně. Taky rodičům pomáhala.

A co ta šála?

No... tu dali do skříně, na takové tajné místo. Protože člověk nikdy neví – třeba by se ještě někdy mohla hodit.

